

SLATURIN ER TAÐ RINGASTA

– HETTA ER PÚRA **ÓVERULIGT**. HETTA ER SUM AT **LIVA** Í EINUM **FILMI**, HAR ONKUR **ANNAR** HEVUR SETT **PALLIN** UPP OG BARA **SLEPT** OKKARA **FAMILJU** INN Í **SØGUGONGDINA**. MEN EG VEIT EISINI **VÆL**, AT ALT HETTA **RÆÐULIGA** ER **VERULEIKI**. SOLEIÐIS SIGUR **KIRSTIN HANSEN**, DÓTTIR HORVNA **PIDDA HANSEN**

SAMRØÐA

Eydna Skaale
eydna@socialurin.fo

– Tað er ræðuligt, at man einki veit. At man einki hevur at fyrihalda seg til. At man hvørki veit, hvat er hent, ella hvar hann er.

18 ára gamla Kirstin Hansen tosar róluga. Av og á leitar hon eftir orðunum, men ljósu eyguni líta fast at mær, meðan hon greiðir frá, hvussu hon hevur upplivað hesar seinastu mánaðirnar.

– Tá eg síggi ein lítlan, myrkhærdan mann, so hugsí eg, at tað er babba, sum endliga er afturkomin. Men næsti tankin er, at hann jú ikki er her longur, sigur hon.

Tað var tann 5. november í fjør, at pápi hennara, Dánjal Petur Hansen, hvarv. Síðani hevur verið leitað eftir honum á øllum hugsandi stöðum, men hann er ikki komin aftur. Nakrar dagar eftir, at Piddi, sum hann vanliga varð nevndur, varð eftirlýstur, handtók lögreglan ein mann og skuldsetti hann fyrri at hava dripið Pidda. Síðani hevur lögreglan arbeitt út frá teoriini um, at

Piddi varð burturbeindur av hesum manni, sum framvegis situr varðhaldsfongslaður.

Kirstin minnst tann dagin, tá pápin hvarv.

– Vit hildu, at hann kanska var farin at ferðast. Tað hevur hann gjørt onkuntíð fyrr. So hóast hann ikki var heima, so var eg ikki bangin, minnst hon.

Gerandisdagurin gekk sína gongd, uttan at hon hugsaði meiri um tað. Men ein dagin hoyrði hon í útvarpinum, at pápi hennara var eftirlýstur.

– Eg fekk ein skelk av at hoyra tað í útvarpinum. Tey høvdu nokk ikki viljað fortalt mær tað áðrenn, fyrri at verja meg og ikki gera meg bangna. Men tá hugsaði eg: okey, so er tað veruliga álvarsamt við babba.

Hon koyrði út til Runavíkar til húsini hjá pápanum, men har var eingin.

– Vit royndu so at gera tað, vit kundu. Koyrdu runt og hongdu plakatar upp og sóknaðust eftir honum allastaðni, har hann kanska kundi verið, greiðir Kirstin frá.

Hon sigur, at tað hevur hjálpt henni at vita, at hon beinanvegin gjørdi alt, hon kundi, fyrri at leita eftir pápanum.

Eftir eina tíð fekk familjan boðið at tosa við ein sálarfrøðing eina ferð um vikuna. Kirstin tók av tilboðnum.

– Eg veit ikki, um tað hjálpir mær her og nú. Eg havi sjálvandi framvegis eitt stórt sár av øllum tí, sum er hent. Men samrøðurnar við sálarfrøðingin eru nokk sum eitt plástur, sum verður lagt út yvir sárið. Eg vænti, at tað við tíðini fer at verða gott fyrri meg, at eg havi fingið sálarfrøðiliga hjálp beinanvegin, sigur Kirstin hugsunarsum.

Kenna skuldsetta so væl

Men tað er ikki bara tað, at Kirstin hevur mist pápa sín. Málið er so sera fløkt. Piddi Hansen er horvin. Politíð heldur, at hann er myrður. Og tann maðurin, sum mamman hevur hildið saman við eftir hjúnarskilnaðin frá Pidda, er skuldsettur fyrri morðið.

– Hetta er so ótrúliga ringt at skilja. Tann skuldsetti gekk og mól inni hjá okkum og var so fittur. Og eg havi hildið meg kent hann. Hann hevur koyrt tær yngstu systurnar í skúla, og hann hevur koyrt meg til arbeiðis fleiri ferðir. Hann hevur brúkt bæði tíð og pengar uppá okkum, greiðir Kirstin frá.

Hon minnst, at tá hann byrjaði at koma saman við mammuni, var hon skeptisk.

– Tá tey komu saman, var tað ikki meiri enn eitt gott ár síðani, at mamma og babba vóru skild, so eg helt tað vera ringt, at hon fór víðari so skjótt. Mær dámdi tað ikki, og tí dámdi mær heldur ikki hann. Men hann prógvaði fyrri mær, at hann var ókey - helt eg. Og vit funnu væl útav tí nú móti endanum, minnst Kirstin.

Í øllum hesum málinum er tað hetta, sum hevur kløkkað hana mest. At hesin maðurin skuldi verða skuldsettur fyrri morðið á pápan. Tí eisini eftir, at Piddi var horvin, var hann fleiri ferðir inni á gólvnum hjá teimum.

– Eitt er, at tað er morð. Men at hann av øllum skuldi verða skuldsettur – tað komi eg aldrin at skilja, staðfestir Kirstin.

Torføra stöðan ger, at Kirstin stríðist við ringa samvitsku. Hon kann ikki lata vera við at hugsa, um tað er nakað, sum hon kundi havt gjørt fyrri at forða tí, sum hendi. Men hon lastar ikki mammuni nakað.

– Eg veit, at slaturin eisini hevur